

Otkrivenje Isusa Krista – broj tri

Otkrivanje proročkih temelja: proučavanje Otkrivenja i puta istine

Jeff Pippenger

2023-08-21

„Tako se, pretražujući polje i kopajući za dragocjenim draguljima istine, razaznaju skrivena blaga. Neočekivano nalazimo dragocjenu rudu koju treba sabrati i pohraniti kao dragocjenost. I potragu treba nastaviti. Dosad je vrlo mnogo pronađenoga blaga ležalo blizu površine te se lako moglo zadobiti. Kada se potraga pravilno vodi, ulaže se svaki napor da se sačuva čisto razumijevanje i srce. Kada se um drži otvorenim i neprestano pretražuje polje objave, naći ćemo bogata nalazišta istine.

„Stare će istine biti otkrivene u novim vidovima, a pojavit će se istine koje su bile previdjene u istraživanju. Moćne su istine bile zakopane pod sofistikom zablude, ali će ih pronaći marljivi istraživač. Dok nalazi i otvara riznicu dragocenih dragulja istine, to nije nikakva krađa; jer svi koji cijene te dragulje mogu ih posjedovati, i tada i oni imaju riznicu koju mogu otvoriti drugima. Onaj koji daje ne lišava samoga sebe blaga; jer dok ga proučava kako bi ga mogao iznijeti na takav način da privuče druge, pronalazi nova blaga....“

„Oni koji stoje pred narodom kao učitelji istine trebaju se hvatati u koštac s velikim temama. Ne smiju trošiti dragocjeno vrijeme govoreći o neznatnim stvarima. Neka proučavaju Riječ i propovijedaju Riječ. Neka Riječ bude u njihovim rukama kao oštar mač s dvije oštrice. Neka svjedoči o prošlim istinama i pokaže što će biti u budućnosti.

„Povećana svjetlost obasjat će sve velike istine proročanstva, i one će se vidjeti u svježini i blistavosti, jer će sjajne zrake Sunca Pravde obasjati cjelinu.” Manuscript Releases, sv. 1, 37–40.

Vjerujem da sam prethodnim člancima sada uspostavio dovoljno proročkih prikaza kako bismo imali dobru referentnu točku dok počinjemo prolaziti kroz knjigu Otkrivenja. Ako ove članke čitate na internetu, nadam se da razumijete da su članci poredani redoslijedom prema datumu. Svjestan sam da među onima koji prate ove članke ima i onih koji su upoznati s većinom onoga što iznosim, te im upućujem svoju ispriku zbog sve te suvišne ponovljivosti. Nastojim pružiti dostatnu biblijsku potporu za istine kojima se bavimo, kako bi netko tko je nov načelima koja Future for America primjenjuje mogao razumjeti i ostati uključen, premda mu možda nedostaje dio upoznatosti s tim pojmovima koju mnogi od nas već imaju.

Postoje neke vrlo snažne istine koje su se otvorile u knjizi Otkrivenja, a koje sve do nedavno nikada nisam bio prepoznao. Mogao bih jednostavno iznijeti te istine u javnost, a da prije nego što ih podijelim ne nastojim najprije izgraditi osnovu proročanske potpore, ali te su istine toliko nove i toliko ozbiljne da ih nisam bio voljan iznijeti bez nekoga temelja na koji bi se mogle položiti, a za koje vjerujem da su prikazane kao otpečaćivanje Otkrivenja koje se zbiva neposredno prije nego što se zaključi vrijeme milosti.

I reče mi: Ne zapečaćuj riječi proroštva ove knjige, jer vrijeme je blizu. Tko je nepravedan, neka i dalje čini nepravdu; i tko je nečist, neka i dalje ostane nečist; i tko je pravedan, neka i dalje čini pravdu; i tko je svet, neka i dalje ostane svet. Otkrivenje 22,10.11.

Isus je iznio načelo o poučavanju istine za koje vjerujem da se ovdje primjenjuje. To je načelo smješteno unutar prepoznavanja djelovanja Duha Svetoga.

I kad on dođe, osvjedočit će svijet o grijehu, i o pravednosti, i o sudu: o grijehu, jer ne vjeruju u mene; o pravednosti, jer idem k Ocu svojem i više me ne vidite; o sudu, jer je knez ovoga svijeta osuđen. Još vam imam mnogo toga kazati, ali sada ne možete nositi. No kada dođe on, Duh istine, uputit će vas u svu istinu; jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti što god čuje; i objavit će vam ono što dolazi. On će mene proslaviti, jer će od mojega uzeti i vama objaviti. Ivan 16:8–16.

Kada je Krist izjavio: „Još vam imam mnogo toga reći, ali sada to ne možete nositi”, to potvrđuje moje uvjerenje da sada ima mnogo toga za podijeliti, ali da najprije treba postojati logična premisa na kojoj će se te istine graditi. S tim u vezi, prethodni redci poistovjećuju poruke trojice anđela s time da Duh Sveti kori „svijet za grijeh, i za pravdu, i za sud”. Te tri poruke posljednja su poruka upozorenja, stoga je ovaj odlomak koji prepoznaje djelovanje Duha Svetoga važno svjedočanstvo, jer naglašava da se poruka razumijeva postupno te da je razumiju samo oni koji posjeduju ulje Duha Svetoga. Ivan u knjizi Otkrivenja predstavlja upravo tu istinu kada utvrđuje da je na svršetku svijeta adventist sedmoga dana koji svetkuje subotu.

Bijah u u Duhu na Dan Gospodnji, i začuh iza sebe snažan glas, kao glas trube. Otkrivenje 1,10.

Adventisti sedmoga dana na svršetku svijeta, koji će razumjeti otpečaćenu poruku u Otkrivenju, to će činiti zato što su „u Duhu“. U kontekstu usporedbe za koju nam je rečeno da „prikazuje iskustvo adventnog naroda“, Ivan je mudra djevica, jer ima ulje Duha. On predstavlja mudre djevice na svršetku svijeta, koje čuju jak glas „iza“ sebe. „Glas iza“ njega jest Alfa i Omega, kako je utvrđeno već u sljedećem retku, a glas ga poziva da se vrati na stare staze i hodi njima.

Ovako govori Gospodin: Stanite na putovima i gledajte, i pitajte za stare staze, gdje je put dobri, i njime idite, pa ćete naći pokoj dušama svojim. Ali oni rekoše: Nećemo ići njime. Jeremija 6,16.

„Počinak” na koji se Jeremija odnosi jest izlivanje Duha Svetoga tijekom kasne kiše. U sljedećem retku Jeremija iznosi drugi prikaz ludih djevica koje odbijaju vratiti se temeljima adventizma (starim stazama) i hoditi njima.

I postavih nad vama stražare govoreći: Poslušajte zvuk trube. Ali oni rekoše: Nećemo poslušati. Jeremija 6:17.

Kad Ivan čuje glas iza sebe kako ga usmjerava k drevnim stazama ili temeljima adventizma, glas koji čuje jest kao truba. Taj se glas prenosi preko „stražara“ koje je Bog postavio nad adventizmom. Otac Miller bio je stražar koji je zatrubio trubom upozorenja na početku adventizma tijekom naviještanja prvoga anđela koji je objavio otvaranje suda. No Ivan posebno predstavlja one

koji navješćuju poruku trećega anđela objavljujući završetak suda. On predstavlja one koji se vraćaju temeljima koje je Bog postavio kroz Millerovo djelo.

Više smo puta tijekom godina pokazali, (a to se može naći u Habakukovim tablicama), da je poruka prvoga anđela „bojte se Boga“ dana radi osvjedočenja o grijehu, da je poruka drugoga anđela ona u kojoj se očituje pravednost, a treća prepoznaje sud. To su tri koraka trojice anđela, a također i tri koraka djelovanja Duha Svetoga. Ta su tri koraka također predstavljena trima hebrejskim slovima koja sačinjavaju hebrejsku riječ prevedenu kao „istina“. U odlomku iz Ivana šesnaest, Isus govori o djelu Duha Svetoga u vođenju Božjeg naroda u „svu istinu“, dok im ujedno pokazuje i „što će doći“. Ipak, Isus izjavljuje da vam ima „još mnogo toga kazati, ali sada ne možete nositi“.

Nadam se da ste razumjeli nešto od značenja hebrejske riječi prevedene kao „istina“. Jer tek smo počeli primjenjivati taj simbol u našem proučavanju. U prva tri retka prvoga poglavlja Otkrivenja prepoznaje se proces komunikacije između Boga i čovjeka. On se prepoznaje čak i prije nego što Otkrivenje prepozna trostruku narav Božanstva. Taj proces nalazi drugoga svjedoka u posljednjim recima Otkrivenja te, čineći tako, na temelju primjene načela „redak na redak“, donosi više svjetla.

Zatim, kada pridodamo Postanak 1,1–2,3, nalazimo trećega svjedoka i još jednu proročku liniju koju treba položiti na prethodne dvije linije na početku i svršetku Otkrivenja.

Zatim dodajemo posljednje obećanje u Starome zavjetu koje poistovjećuje Iliju koji ima doći, i imamo četiri proročke linije.

Zatim dodajemo prvo poglavlje Novoga zavjeta i imamo pet linija koje treba povezati kako bismo sastavili konačnu poruku koja se nalazi u Bibliji kada primijenimo načelo Alfe i Omega na sve te linije. Ako bismo dovršili pet linija koje smo već prepoznali, primjenjujući to načelo bez iznimke na tih pet linija, tada bismo trebali očekivati da svršetak Mateja i svršetak Ivana svjedoče o istoj obavijesti kao i svih pet proročkih linija „prvoga i posljednjega“ koje razmatramo.

Poruka koja se otpećuje utemeljena je u knjizi Otkrivenja, stoga je ona referentna točka za ostale linije, u skladu s time što nas Sestra White obavještava da se „sve knjige Biblije susreću i završavaju u Otkrivenju“. Poruka prvih triju redaka knjige Otkrivenja prepoznaje postupak kojim Bog prenosi svoju riječ Ivanu da je zapiše i pošalje crkvama. Prva knjiga Novoga zavjeta, kao što je već zapaženo, iznosi rodoslovlje Isusa Krista i započinje vrlo poučnom tvrdnjom.

Knjiga rodoslovlja Isusa Krista, sina Davidova, sina Abrahamova. Matej 1,1.

Isus je završio svoju izravnu raspravu s cjepidlakavim Židovima tako što ih je ušutkao temom o „Davidovu sinu“, temom koja je Židovima mogla biti razumljiva jedino da su razumjeli biblijsko načelo početka i svršetka. Oni ga nisu razumjeli, a ne razumije ga ni većina adventista. Svatko tko želi raspravljati protiv načela da se povijest ponavlja pokazuje da ne razumije kako drevni Izrael predočava suvremeni Izrael, a njihova nesprenost da povjeruju tome načelu istovjetna je nesprenosti na kraju drevnoga Izraela da razumiju to isto načelo. Isus je to načelo predočio u svojoj završnoj zagonetki upućenoj Židovima, usmjerivši ih na zagonetku kako Davidov Gospodin može također biti Davidov sin?

Prvo poglavlje Ivanova evanđelja utvrđuje da u početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše s Bogom, i Riječ bijaše Bog, te da je Riječ stvorila sve. To se, naravno, podudara s drugim redcima na koje se pozivamo. A ako zatim razmotrimo posljednje riječi u Ivanovu evanđelju, vidimo Petra kako, nakon što je čuo Isusa gdje opisuje na koji će način umrijeti, pita Isusa što će se dogoditi s apostolom Ivanom.

Petar ga, vidjevši ga, reče Isusu: Gospodine, a što će biti s ovim čovjekom? Isus mu reče: Ako hoću da on ostane dok ja ne dođem, što je tebi do toga? Ti idi za mnom. Tada se pronio ovaj glas među braćom da onaj učenik neće umrijeti. Ipak, Isus mu nije rekao: Neće umrijeti, nego: Ako hoću da on ostane dok ja ne dođem, što je tebi do toga? To je onaj učenik koji svjedoči o ovome i koji je ovo napisao; i znamo da je njegovo svjedočanstvo istinito. A ima i mnogo drugoga što je Isus učinio; kad bi se sve to redom napisalo, mislim da ni sav svijet ne bi mogao obuhvatiti knjige koje bi se napisale. Amen. Ivan 21,21–25.

Petar je želio znati kako će Ivan umrijeti, ili čak hoće li Ivan uopće umrijeti. Odgovor se u odlomku ponavlja dvaput: najprije kada ga je Isus izrekao, a potom kada ga je Ivan ponovno naveo: „Ako hoću da on [Ivan] ostane dok ja ne dođem, što je to tebi?” Ivan je doista živio do Isusova Drugog dolaska.

Tu „istinu” možeš vidjeti ili čuti samo ako vjeruješ u ponavljanje povijesti, a također i da se povijest koja se treba ponoviti doista ponavlja na svršetku svijeta. Svršetak svijeta jest mjesto gdje se nalazio Ivan kada je napisao knjigu Otkrivenja. Posljednja knjiga u Ivanovu evanđelju slaže se s drugim linijama početka i svršetka jer smješta Ivana u povijest događaja koji vode prema Drugom dolasku, gdje on, predstavljajući one koji proglašavaju posljednju poruku upozorenja, šalje tu poruku crkvama.

„U danima prvih kršćana Krist je došao drugi put. Njegov prvi dolazak bio je u Betlehemu, kada je došao kao dijete. Njegov drugi dolazak bio je na otoku Patmosu, kada se objavio u slavi Ivanu Otkritelju, koji je, kada ga je ugledao, ‘pao pred Njegove noge kao mrtav’. No Krist ga je osnažio da podnese taj prizor, a zatim mu je dao poruku da je napiše crkvama Azije, čija su imena opisna za obilježja svake crkve.“

„Svjetlo koje je Krist otkrio svome služi proroku dano je nama. U njegovu Otkrivenju dane su poruke trojice anđela, kao i opis anđela koji je trebao sići s neba s velikom silom, obasjavajući zemlju svojom slavom. U njemu se nalaze upozorenja protiv zloće koja će postojati u posljednjim danima, i protiv žiga Zvijeri. Mi ne trebamo samo čitati i razumjeti ovu poruku, nego je i objavljivati svijetu jasnim i nedvosmislenim glasom. Izlažući ove stvari otkrivene Ivanu, bit ćemo u stanju pokrenuti narod.“ Manuscript Releases, volume 19, 41.

Završetak Evanđelja po Ivanu prepoznaje proces komunikacije kao u prvim trima stihovima Otkrivenja, smještajući Ivana proročki u povijest Drugoga dolaska. Tako se Isusov prvi „drugi dolazak” (Patmos) rabi kako bi se prikazao Njegov posljednji „drugi dolazak”. To se savršeno povezuje s drugim crtama koje razmatramo, jer predstavlja Ivana na svršetku svijeta, na Patmosu, gdje prima Otkrivenje Isusa Krista. A što je sa završetkom knjige po Mateju?

Tada jedanaestorica učenika odoše u Galileju, na goru kamo im Isus bijaše odredio. I kad ga ugledaše, pokloniše mu se; a neki posumnjaše. I Isus pristupi te im progovori govoreći: Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode, krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga; učeći ih da drže sve što sam vam zapovjedio. I evo, ja sam s vama u sve dane, do svršetka svijeta. Amen. Matej 28:16–20.

U ovom odlomku Isusu je dana sva vlast, a to bi, naravno, bila Njegova stvaralačka sila. A zatim daje zapovijed da se krsti u ime Oca, Sina, a također i Duha Svetoga koji je lebdio nad vodama u Postanku jedan, i sedam duhova koji su pred prijestoljem Božjim. Ovaj odlomak pokazuje da kršćani trebaju priznavati tri osobe nebeskog trojstva kao tri zasebna bića. Završetak Evanđelja po Mateju nadodaje tim redcima kao što to čini i ostalih šest.

„Krist je učinio krštenje znakom ulaska u svoje duhovno kraljevstvo. Učinio je to izričitim uvjetom kojemu se moraju podvrgnuti svi koji žele biti priznati kao oni koji su pod vlašću Oca, Sina i Duha Svetoga. Prije nego što čovjek može naći dom u Crkvi, prije nego što prijeđe prag Božjega duhovnog kraljevstva, treba primiti pečat božanskoga imena: ‘Jahve, pravda naša.’ Jeremija 23,6.

„Krštenje je najsvečanije odricanje od svijeta. Oni koji se krste u trojedino ime Oca, Sina i Duha Svetoga, već na samom početku svojega kršćanskog života javno izjavljuju da su napustili službu Sotoni i postali članovi kraljevske obitelji, djeca nebeskoga Kralja. Poslušali su zapovijed: ‘Izidite između njih i odvojite se, ... i ne dotičite se ničega nečistoga.’ A na njima se ispunjava obećanje: ‘Ja ću vas primiti i bit ću vam Otac, a vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospodin Svemogući.’ 2 Corinthians 6:17, 18.

„Dok se kršćani podvrgavaju svečanom obredu krštenja, On bilježi zavjet koji daju da Mu budu vjerni. Taj je zavjet njihova prisega odanosti. Krštavaju se u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Tako se sjedinjuju s trima velikim silama neba. Obvezuju se odreći se svijeta i držati se zakona Božjega kraljevstva. Odsad trebaju hoditi u novosti života. Više ne smiju slijediti ljudske predaje. Više ne smiju slijediti nepoštene postupke. Trebaju biti poslušni naredbama nebeskoga kraljevstva. Trebaju tražiti Božju čast. Ako ostanu vjerni svojem zavjetu, bit će im dana milost i sila koje će ih osposobiti da ispune svaku pravednost. ‘A onima koji ga primiše podade vlast da postanu djeca Božja, onima koji vjeruju u njegovo ime.’” Evangelizam, 307.

Isus prikazuje svršetak početkom u svojoj Riječi, jer on je Riječ i on je Alfa i Omega.

Spajanjem ovih sedam linija izgrađuje se vrlo detaljna slika procesa komunikacije između Boga i čovjeka, pri čemu su mnoge druge presudne i važne istine iznesene i utvrđene od drugih „linija” svjedoka. Sedam „linija” proročanstva koje predstavljaju Alf i Omegu. Ali što je s knjigom Malahije?

Knjiga proroka Malahije oštar je ukor nevjernim svećenicima u adventizmu. Ona započinje prepoznavanjem dviju skupina štovatelja u adventizmu na svršetku svijeta.

Proročanstvo riječi Gospodnje Izraelu po Malahiji. Ljubio sam vas, govori Gospod. A vi kažete: U čemu si nas ljubio? Nije li Ezav bio brat Jakovljevi? govori Gospod; ipak sam ljubio Jakova. Malahija 1,1. 2.

Malahija nas nadalje obavještava da su dvije skupine štovatelja na svršetku svijeta dvije skupine svećenika.

A sada, o svećenici, ova je zapovijed za vas. Ako ne budete slušali, i ako ne uzmete k srcu da dadete slavu imenu mojemu, govori Gospod nad vojskama, poslat ću na vas prokletstvo i proklet ću vaše blagoslove; da, već sam ih prokleo, jer to ne uzimate k srcu. Malahija 2:1, 2.

Početak Malahije tipološki predočuje laodikejsku i filadelfijsku poruku s dvjema vrstama svećenika. Svećenicima je zapovjedbno da „čuju“. Ivan predstavlja svećenike koji doista čuju, a svećenik predstavlja Božji savezom izabrani narod. Oni su već prokleti i bit će ponovno prokleti ako ne „čuju“ i ako „ne polože“ ili „ne budu htjeli položiti“ „to k srcu“.

I vi se kao živo kamenje ugrađujete u duhovni dom, sveto svećenstvo, da prinosite duhovne žrtve ugodne Bogu po Isusu Kristu. Stoga i stoji u Pismu: Evo, polažem na Sionu kamen ugaoni, izabrani, dragocjeni; i tko god vjeruje u njega, neće se postidjeti. Vama dakle koji vjerujete on je dragocjen; a onima koji su neposlušni, kamen koji odbaciše graditelji, taj postade zaglavni ugaoni kamen, i kamen spoticanja i stijena sablazni onima koji se spotiču o riječ, budući neposlušni; na što su također bili određeni. Ali vi ste izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti narod, narod stečen da navješćuje silna djela Onoga koji vas je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo; vi koji nekoć ne bijaste narod, a sada ste narod Božji; koji ne bijaste zadobili milosrđe, a sada zadobiste milosrđe. 1 Petrova 2:5–10.

Svećenici su Božji izabrani narod koji je iskušán „uglavnim kamenom“ u temelju hrama. Ugaoni kamen jest onaj prema kojemu se usklađuje sve ostalo temeljno kamenje, a ujedno je to i kamen koji nosi težinu čitavoga hrama. Millerov ugaoni kamen bio je „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset šest. Ugaoni kamen, ili kamen koji odbaciše graditelji, istinita je priča o gradnji hrama, koja je vrlo određeno opisana u spisima Duha proroštva. Jedna pojedinost u vezi s prvim kamenom koji je bio odbačen jest da je bio odložen nakon što je bio odbačen, te su od toga trenutka nadalje graditelji hrama redovito zapinjali o ugaoni kamen, koji je bio odložen unutar njihova radnog prostora. Bio je kamen spoticanja.

U Malahiji Bog obavještava zle svećenike, također poznate kao lude laodicejske djevice, da će ih i da ih je već „prokleo“. Proklinje ih jer neće „čuti“ i „položiti“ na svoja srca Ilijinu poruku. Ilijina poruka obraća srca otaca k djeci i srca djece k očevima. Obraćanje njihovih srdaca predstavlja slušanje Ilijine poruke o očevima i djeci, što je načelo prvoga i posljednjega. Čuti poruku prvoga i posljednjega nije dovoljno; ona mora biti položena na srce. Prihvatiti Ilijinu poruku znači položiti je na svoje srce. Ako svećenik neće čuti to načelo, bit će proklet.

Navukli su prokletstvo na sebe kada su 1863. započeli proces odbacivanja upravo prve temeljne istine koju je Miller otkrio, i od tada pa sve do ovoga dana nisu činili ništa drugo nego nastavili to odbacivanje. No premda je postupno prokletstvo započelo 1863. godine (jer su već prokleti), prokletstvo koje je izraženo u budućem vremenu nastupa kada budu izbljuvani iz usta Gospodnjih pri nedjeljnom zakonu. Početak Malahije prikazuje svršetak, jer svršetak predstavlja posljednje upozorenje dano mudrim i ludim svećenicima. Mudri i ludi u Malahiji prikazani su kao Ezav i Jakov. Stariji brat predstavlja savez kroz prvorodstvo kao prvorodenac, nasuprot mlađemu bratu.

Stariji je prvi, a mlađi posljednji.

U Malahiji i Ezav i Jakov jesu laodicejski adventisti, ali potonji je naposljetku čuo „glas” Gospodnji, pokajao se i ime mu je bilo promijenjeno u Izrael. Stariji, prvorodeni, nije čuo. Jakov je čuo glas Gospodnji one noći kada je sanjao i vidio anđele kako uzlaze i silaze po ljestvama, koje predstavljaju Krista. Jakov predstavlja laodicejske adventiste na svršetku svijeta koji se obraćaju iz laodicejaca u filadelfijce kada iskuse prva tri retka prvoga poglavlja Otkrivenja, kako je prikazano Ivanom i Jakovljevim snom o ljestvama po kojima anđeli uzlaze i silaze. To iskustvo označava početak Jakovljeva obraćenja u Izraela, filadelfijca. Završetak Jakovljeve priče o obraćenju jest kada se bori s Kristom u Penielu. Stoga priča o Jakovljevu pravu prvorodstva započinje u prva tri retka prvoga poglavlja Otkrivenja, kada se odvija uklanjanje pečata s posljednje poruke upozorenja, a završava u vrijeme sedam posljednjih zala, za vrijeme nevolje.

Sva četiri skupa početaka i završetaka, „redak na redak“, svjedoče o poruci Otkrivenja Isusa Krista. Pitanje je hoće li ljudi svećenici čuti ili neće čuti.

Blagoslovljen je onaj koji čita i oni koji slušaju riječi ovoga proroštva te drže što je u njemu napisano, jer vrijeme je blizu. Otkrivenje 1,3.

Mudri svećenici koji čuju što Duh govori crkvama, čuju Ilijinu poruku. Miller je bio Ilija, i neki su čuli, ali drugi su odbili.

„Tisuće su bile navedene da prigrle istinu koju je propovijedao William Miller, a sluge Božje bile su podignute u duhu i sili Ilijinoj da objavljuju poruku. Poput Ivana, Isusova preteče, oni koji su propovijedali ovu svečanu poruku osjećali su se potaknutima položiti sjekiru na korijen stablu i pozvati ljude da donesu plodove dostojne pokajanja. Njihovo je svjedočanstvo bilo takve naravi da probudi i snažno djeluje na crkve te očituje njihov pravi karakter. I dok se oglašavalo svečano upozorenje da bježe od gnjeva koji dolazi, mnogi koji su bili sjedinjeni s crkvama primili su iscjeljujuću poruku; uvidjeli su svoja otpada, i s gorkim suzama pokajanja i dubokom mukom duše ponizili su se pred Bogom. A kako je Duh Božji počivao na njima, pomagali su da se razliježe povik: ‘Bojte se Boga i podajte Mu slavu, jer došao je čas suda njegova.’” Early Writings, 233.

Millera su predoznawali i Ilija i Ivan Krstitelj, jer je Ivan Krstitelj pripremio put za Kristov prvi dolazak, a Miller je pripremio put da Krist 22. listopada 1844. dođe u Svetinju nad svetinjama nebeskog svetišta. Malahija izravno poistovjećuje djelo Ivana i Millera.

Evo, ja šaljem glasnika svojega da pripravi put preda mnom; i iznenada će doći u svoj Hram Gospodin kojega tražite, i glasnik Saveza kojemu se radujete: evo, on dolazi, govori Gospod nad vojskama. Ali tko će podnijeti dan njegova dolaska? i tko će opstati kad se on pojavi? Jer on je kao oganj talioničara i kao lužina bjeliočeva. I sjest će kao talioničar i pročistitelj srebra; i očistit će sinove Levijeve i pročistit će ih kao zlato i srebro, da prinose Gospodu žrtveni prinos u pravednosti. Tada će prinos Judin i jeruzalemski biti mio Gospodu kao u dane drevne i kao u prijašnjim godinama. I pristupit ću vam na sud; i bit ću brz svjedok protiv vračara, i protiv preljubnika, i protiv onih koji se krivo zaklinju, i protiv onih koji uskraćuju nadničaru njegovu plaću, udovici i siroti, i koji pridošlicu zakidaju za njegovo pravo, i mene se ne boje, govori

Gospod nad vojskama. Jer ja sam Gospod, ne mijenjam se; zato vi, sinovi Jakovljevi, niste uništeni. Malahija 3:1–6.

Kao „stražar” svoje povijesti, Millerovo je djelo predstavljalo podizanje temelja hrama. Njegovo djelo na početku mora predočiti djelo koje predstavlja dovršenje hrama. To završno djelo zahtijeva drugoga stražara da zatrubi trubom određenim zvukom. Miller i poruka prvoga anđela objavili su otvaranje suda, a stražar kojega Miller predočuje na kraju adventizma objavit će završetak suda.

U Malahiji Gospodin obećava da će donijeti sud „protiv vračara i protiv preljubnika i protiv onih koji se lažno zaklinju, i protiv onih koji zakidaju nadničara u njegovoj plaći, udovicu i siročje, i koji uskraćuju pridošlici njegovo pravo, i mene se ne boje.” Oni koji su ovdje označeni jesu oni koji se „ne boje” „Jahve nad Vojskama”. William Miller glasnik je prvoga anđela koji poziva ljude da se „boje Boga”. Odbaciti temelje znači odbaciti strah Božji.

Jer evo, dolazi dan koji gori kao peć, i svi oholi, da, i svi koji čine bezakonje, bit će kao strnjika; i dan koji dolazi spalit će ih, govori Jahve nad Vojskama, tako da im neće ostaviti ni korijena ni grane. A vama koji se bojite imena mojega ogranuti će Sunce pravednosti s iscjeljenjem na krilima svojim; i vi ćete izlaziti i rasti kao telad iz staje. I gazit ćete opake, jer će oni biti pepeo pod stopalima nogu vaših u dan kada ja to učinim, govori Jahve nad Vojskama. Spominjite se Zakona Mojsija, sluga mojega, koji sam mu zapovjedio na Horebu za svega Izraela, sa zakonima i odredbama. Evo, ja ću vam poslati proroka Iliju prije nego dođe veliki i strašni dan Jahvin. I on će obratiti srce otaca k djeci i srce djece k njihovim ocima, da ne dođem i udarim zemlju prokletstvom. Malahija 4:1–6.

- Početak Biblije (Postanak) i kraj Biblije (Otkrivenje).
- Početak Staroga zavjeta (Postanak) i kraj Staroga zavjeta (Malahija).
- Početak Novoga zavjeta (Matej) i kraj Novoga zavjeta (opet Otkrivenje).
- Početak Ivanova svjedočanstva (Evangelje po Ivanu) i završetak Ivanova svjedočanstva (ponovno Otkrivenje).
- Početak Malahije i kraj Malahije.
- Početak Evangelja po Mateju i kraj Evangelja po Mateju.
- Početak Ivanova evangelja i završetak Ivanova evangelja.
- Početak četiriju evangelja i svršetak četiriju evangelja.

Kada uklonimo proročke početke ili završetke na koje se upućuje više od jedanput, ostaje osam proročkih linija koje treba sabrati i položiti na prva tri retka Otkrivenja. Što je sa završetkom Postanka?

Pedeseto poglavlje Postanka završava Josipovom smrću.

Tako umrije Josip u dobi od sto deset godina; i balsamirali su ga te bi položen u lijes u Egiptu. Postanak 50,26.

Četrdeset i osmo poglavlje označava Jakovljevu smrt. To što se Jakovljeva smrt najprije pojavljuje u četrdeset i osmom poglavlju, a potom Josipova smrt u završnim redcima pedesetoga poglavlja,

stavlja pečat Alfe i Omega na posljednja tri poglavlja Postanka kao završetak knjige Postanka.

Te dvije smrti služe kao simboli početka i završetka Izraelova sužanjstva u Egiptu. Na početku je Jakovljevo tijelo odneseno natrag da bude pokopano s ocima svojim, a kada Mojsije izlazi iz Egipta, on nosi Josipovo tijelo da bude pokopano na grobnom mjestu otaca njegovih.

I Mojsije uze sa sobom kosti Josipove; jer je on bio svezao sinove Izraelove strogom zakletvom govoreći: Bog će vas zacijelo pohoditi, i vi ćete odavde ponijeti moje kosti sa sobom. Izlazak 13,19.

Završetak Postanka čine posljednja tri poglavlja. U četrdeset i osmom poglavlju Jakov (Izrael) izriče blagoslove nad svojih dvanaest sinova, koji su izravno označeni kao proročanstva o onome što se događa tim dvanaest plemena u „posljednjim danima“ istražnoga suda.

I Jakov pozva svoje sinove i reče: Skupite se da vam kažem što će vas zadesiti u posljednje dane. Skupite se i poslušajte, sinovi Jakovljevi; i počujte Izraela, oca svojega. Postanak 49,1.2.

U „posljednjim danima“ istražnoga suda Gospodin obećava sabrati svojih dvanaest sinova, koji su u knjizi Otkrivenja predstavljeni kao sto četrdeset i četiri tisuće. To su oni koje Ivan prikazuje u knjizi Otkrivenja. Oni su sabrani pozivom Jakovljevim, pozivom iz povijesti njihova početka, za koji im je rečeno da ga „čuju“ i da ga „poslušaju“. U posljednjim danima oni koje predodnačuju Jakovljevi sinovi „čuju“ poruku i „slušaju“, ili kako Ivan kaže, „drže“ ono što je u njoj napisano. To je poziv oca djeci; to je Ilijina poruka. Oni koji su pozvani nazivaju se „sin[ovi] Jakovljev[i]“ te trebaju „poslušati Izraela“, svoga oca.

Ezav i Jakov u Malahiji predstavljaju mudre i lude djevice. Poziv dolazi od njihova oca Jakova i njihova oca Izraela, što pokazuje da su, kada se uputi posljednji poziv, svi laodicejski adventisti, te da je izbor stavljen u njihove vlastite ruke: hoće li biti sin Jakova, varalice, ili Izraela, pobjednika. Ono što im omogućuje da donesu izbor jest stvaralačka sila unutar poruke. Ako se poruka čita, sluša i drži, tada će po istoj onoj stvaralačkoj sili koja je sve dovela u postojanje biti promijenjeni u sina Izraela. Odbiti čuti znači zadržati iskustvo Jakova, varalice.

Poziv na okupljanje po Jakovu, koji je ujedno i poziv na okupljanje poruke koja je otpečaćena u Otkrivenju, važan je simbol koji treba razumjeti. „Sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest uči da nema okupljanja ako prethodno nije bilo raspršenja. Sto četrdeset i četiri tisuće jesu oni koji su bili raspršeni prije poziva. Ta je istina u Bibliji opetovano prepoznata.

Čujte riječ Gospodnju, o narodi, i objavite je na dalekim otocima, i recite: Onaj koji je raspršio Izraela sabrat će ga i čuvati ga kao što pastir čuva svoje stado. Jeremija 31,10.

Savez koji se obnavlja sa sto četrdeset i četiri tisuće uključuje obećanje da će Bog napisati svoj zakon u naša srca. No oni nad kojima Gospodin izvršava taj stvaralački čin prethodno su bili raspršeni.

I opet mi dođe riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, tvoja braća, da, tvoja braća, ljudi roda tvojega, i sav dom Izraelov u cijelosti, jesu oni kojima su stanovnici Jeruzalema rekli: Udaljite se od Gospoda; nama je dana ova zemlja u posjed. Zato reci: Ovako govori Gospod Bog:

Premda sam ih udaljio među pogane i premda sam ih raspršio po zemljama, ipak ću im biti kao malo svetište u zemljama u koje dođu. Zato reci: Ovako govori Gospod Bog: Doista ću vas sabrati iz naroda i skupiti vas iz zemalja po kojima ste bili raspršeni, i dat ću vam zemlju Izraelovu. I oni će doći onamo te će ukloniti odande sve njezine gadosti i sve njezine gnusobe. I dat ću im jedno srce i nov ću duh staviti u vas; i izvadit ću kameno srce iz njihova tijela i dat ću im srce od mesa. Ezekiel 11:14–19.

Treba još nešto reći o sabiranju sto četrdeset i četiri tisuće u odnosu na „rasijavanje“, ali najprije trebamo objediniti razmatranje potpisa Alfe i Omega u ovih devet navoda koje razmatramo.

U posljednja tri poglavlja Postanka predstavljena su dva razreda. Razred buntovnika i razred mudrih. Oba razreda čuju glas koji govori: ovo je put, njime idite; ali jedan je razred odbio poslušati trubu i hoditi starim stazama. Razred buntovnika u Postanku četrdeset i osam do pedeset predstavljen je trinaestim plemenom.

Na početku drevnoga Izraela bilo je trinaest plemena, a na početku suvremenoga Izraela bilo je trinaest učenika. Onaj učenik koji se razlikuje od ostalih dvanaest učenika (kao što se Efrajim razlikovao od ostalih plemena) oboje su simboli pobune. Sestra White izravno naziva Judu ludom djevicom.

„Bilo je i uvijek će biti kukolja među pšenicom, ludih djevica s mudrima, onih koji nemaju ulja u svojim posudama sa svojim svjetiljkama. U crkvi koju je Krist utemeljio na zemlji bio je jedan pohlepni Juda, a Judâ će biti u crkvi u svakom razdoblju njezine povijesti.“ Signs of the Times, 23. listopada 1879.

Juda Iškariotski bio je luda djevica; bio je kukolj, a ako je bio luda djevica, onda je bio i Laodicejac.

„Stanje Crkve koje predstavljaju lude djevice također se opisuje kao laodicejsko stanje.“ Review and Herald, 19. kolovoza 1890.

Oba Josipova sina primila su blagoslov od Jakova u četrdeset i osmom poglavlju Postanka, i od toga se trenutka nadalje nazivaju „poluplemenima“. Bila ona poluplemena ili ne, ipak su bila plemena. Judu Iškariotskoga zamijenio je Matija kako bi popunio dvanaesto mjesto koje je prethodno držao Juda Iškariotski. Juda je bio učenik, i u tom je smislu — na kraju drevnoga Izraela bilo trinaest učenika, kao što je na njegovu početku bilo trinaest plemena.

Josipov sin Efrajim (trinaesto pleme) postao je simbol pobune kada se sjevernih deset plemena okupilo u potpori Jeroboamu i podijelilo kraljevstvo na deset sjevernih plemena i dva južna plemena. Zašto Efrajima, sina Josipova, poistovjećujem kao simbol pobune, a ne njegova brata Manašea? Pobuna povezana s Efrajimom započinje u četrdeset osmom poglavlju, prije nego što Jakov blagoslivlja svojih dvanaest sinova. U četrdeset osmom poglavlju Jakov najprije blagoslivlja Josipova dva sina. Budući da je Manaše bio prvorodenac, Josip očekuje da prvi blagoslov njegovih sinova treba pasti na Manašea, te se Josip protivi Jakovljevu izboru Efrajima.

Početak Efrajima kao predstavnika Božjih izabranika nosi svjedočanstvo pobune, a kraj Efrajima jest raspršenje iz Levitskog zakonika dvadeset i šest „sedam puta“ od 723. pr. Kr. pa sve do 1798.

godine. Godine 723. pr. Kr. sjevernih deset plemena, kraljevstvo Efrajimovo (poznato i kao Izrael), zadobilo je smrtonosnu ranu kao kraljevstvo biblijskog proroštva. Ta je smrtonosna rana započela vremensko proroštvo koje je završilo time da su papinska sila i njezino kraljevstvo zadobili smrtonosnu ranu 1798. godine. Smrtonosna rana papinske sile 1798. godine predodražuje konačni pad Babilona kada će kralj sjevera „doći svome kraju, a neće biti nikoga da mu pomogne” u Danielu jedanaest, redak četrdeset i pet. Pobuna i pad Babilona u posljednjim danima bili su predodraženi pobunom i padom papinske sile 1798. godine, što je pak bilo predodraženo pobunom i padom kraljevstva Efrajimova (Izraela) 723. pr. Kr., što je bilo predodraženo Josipovom pobunom protiv proročke nadahnutosti svojega oca, kako je naznačeno na kraju Postanka.

Pobuna koju Efrajim simbolizira započela je pobunom njegova oca (Josipa) protiv njegova oca (Jakova). Ona u konačnici vodi do pobune deset sjevernih plemena, što vodi do „raspršenja predstavljenog” kao „sedam vremena” u Levitskom zakoniku dvadeset i šest. Razdoblje tijekom kojega je sjeverno kraljevstvo bilo raspršeno podijeljeno je na dva razdoblja. Jedno završava godine 538., a sljedeće završava 1798., i sve upućuje na poruku koja je otpečaćena neposredno prije nego što se u knjizi Otkrivenja završi vrijeme milosti. Ta poruka prepoznaje konačni pad Babilona. Na svakom orijentiru Efrajimove proročke povijesti pobuna je obilježena. Kao što je obilježena i pobuna trinaestoga učenika, Jude Iškariotskoga. To su dva svjedoka koji broj trinaest prepoznaju kao simbol pobune. Ali nijedna od ovih svetih istina ne može biti prepoznata ako čovjek ne stoji na temeljima adventizma koji su izgrađeni na prvoj istini koju je Miller otkrio i na prvoj istini koju je adventizam odbacio.

Završetak Knjige Postanka slaže se sa svim ostalim crtama koje smo razmatrali. Ukratko:

U početku je nebesko trojstvo Oca, Sina i Duha Svetoga svjedočilo stvaranju neba i zemlje, koje je izvršio Sin, koji je ujedno i Riječ. Riječ je postala sredstvo priopćavanja od Oca prema čovječanstvu, a Riječ je ujedno i jedini put kojim čovječanstvo može komunicirati s Ocem. Očevu je poruku Sin dao anđelu Gabrijelu, koji je nakon Luciferove pobune na nebu zamijenio Lucifera (nositelja svjetla). Gabrijel prima svjetlo, odnosno poruku, i prenosi je proroku, koji je sveto stvoreno biće određeno da prenese poruku od Oca paloj stvorenoj obitelji. Poruka dana proroku biva zapisana, a zatim prenesena čovječanstvu. Na svakom stupnju u procesu priopćavanja poruka je sveta, i zbog toga proroci, koji su pala ljudska bića, trebaju biti sveti. U trenutku kada sveta poruka bude predana u ruke paloga čovječanstva, čovječanstvo ima mogućnost rukovati svetom porukom neposvećenim rukama. Tako svjetlo svete poruke proizvodi i svjetlo i tamu. Kada poruku prime oni koji pripadaju obitelji paloga čovjeka, ona sadrži istovjetnu stvaralačku silu koja je stvorila sve, a to je sila koja opravdava to biće. Početak procesa priopćavanja prikazuje njegov svršetak. Stoga, ako se poruka sluša, čita i drži, ona ponovno stvara palo čovječanstvo na sliku Sina.

Blagoslovljen je onaj koji čita i oni koji slušaju riječi ovoga proroštva te drže što je u njemu napisano, jer je vrijeme blizu. Otkrivenje 1,3.

Ivan prikazuje palo čovječanstvo u „posljednjim danima” istražnoga suda, koje čuje glas iza sebe i okreće se da primi poruku koja vodi u prošlost. Oni koji prime poruku i učine je ne dijelom svojega

života, nego isključivo svojim životom, tada i ondje bivaju opravdani. Biti opravdan znači biti učinjen svetim. Kada oni koji čitaju i čuju poruku poslanu od Oca prihvate poruku i budu učinjeni svetima, to biva po stvaralačkoj sili unutar poruke. Stvaralačka sila izvršava djelo opravdavanja ljudi kada ljudi vjeruju kao što je vjerovao Abraham. Poruka ih upućuje da se okrenu i poslušaju glas iza sebe, koji vodi starim stazama, a to su temeljne istine. Poruka ih vodi u svu istinu, i dok hode starim stazama, oni hode stazom opravdanih.

Ali staza pravednika jest kao svjetlost svanuća, koja sve jače sja do punoga dana. Put je opakih kao tama: ne znaju o što se spotiču. Sine moj, pazi na moje riječi, prikloni svoje uho mojim izrekama. Neka ti ne odlaze ispred očiju; čuvaj ih usred svoga srca. Jer one su život onima koji ih nalaze i zdravlje svemu njihovu tijelu. Povrh svega čuvaj svoje srce, jer iz njega izvire život. Ukloni od sebe opaka usta i udalji od sebe izopačene usne. Neka tvoje oči gledaju ravno i neka tvoje vjeđe budu upravljene pravo pred tobom. Poravnaj stazu svojim nogama i neka svi tvoji putovi budu postojani. Ne skreći ni desno ni lijevo: ukloni svoju nogu od zla. Izreke 4:18–27.

Oni koji su opravdani porukom koja je prenesena hode stazom koja predstavlja sve veću svjetlost, ali upravo ta svjetlost put bezbožnika čini razmjerno tamnijim. Svjetlost se odvaja od tame. Stvaralačka sila koja je na početku zapovjedila da bude svjetlost proizvodi isti učinak na čovječanstvo na svršetku kakav je svjetlost imala na početku. Skupina koja odbija čuti glas odostraga te stoga izabire hoditi zamračenom stazom „spotiče se“ o Njegovu Riječ, jer se spotiču o kamen temeljac, stari prokušani kamen. Glas je Alfa i Omega, i kada opravdani čuju te riječi i priklone svoja srca tim riječima, oni čuvaju te riječi usred svojih srdaca, jer Alfa i Omega obraća njihova srca k ocima, (prošlosti) a srca otaca upućuju na svršetak.

Put pravednika jest pravica; ti, posve pravedni, ravnaš stazu pravednikovu. Da, na stazi tvojih sudova, o Gospodine, čekali smo na te; za imenom tvojim i za spomenom na tebe čezne duša naša. Dušom svojom čeznuo sam za tobom noću; da, duhom svojim u meni tražit ću te rano: jer kad su tvoji sudovi na zemlji, stanovnici svijeta uče se pravednosti. Izaija 26:7–9.

Bog odmjerava, ili sudi, one koji hode stazom pravednika, i to čini u „posljednjim danima“ kada su njegovi sudovi na zemlji. Pravednici su oni koji su čekali Gospodina kao ispunjenje vremena odgađanja u prispodobi o deset djevica. Želja onih koji hode stazom sve većega znanja jest sve dublje i dublje razumijevanje Božjega imena, njegova karaktera. Oni koji su čekali svoga Gospodina jesu oni koji objavljuju posljednju poruku upozorenja, jer su to oni koji objavljuju Ponoćni poklik, koji je, dakako, prva unutarnja poruka iz Otkrivenja osamnaest, nakon koje slijedi druga, vanjska poruka.

I nakon toga vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, koji ima veliku vlast; i zemlja se prosvijetli njegovom slavom. I povika snažno, jakim glasom, govoreći: Pade, pade Babilon veliki i postade prebivalište đavola, i tamnica svakoga nečistoga duha, i krletka svake nečiste i mrske ptice. Jer svi su narodi pili vino gnjeva njezina bluda, i kraljevi zemaljski bludničili su s njom, i trgovci zemaljski obogatili su se od obilja njezine raskoši. I čuh drugi glas s neba gdje govori: Izadite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih zala. Otkrivenje 18,1–4.

Kada je anđeo iz Otkrivenja osamnaest sišao 11. rujna 2001., Crkva adventista sedmoga dana odbila je svoj posljednji poziv da se vrati starim stazama. Tada je prestala biti rogom istinskoga protestantizma u Sjedinjenim Državama. U tom je trenutku započeo proces kušnje za one koji su odlučili prihvatiti poruku toga snažnog glasa i pojesti je, kao što je to bilo predloženo Ivanom kada je anđeo iz Otkrivenja deset sišao na početku adventizma 11. kolovoza 1840. Duhovni narod koji je preuzeo plašt istinskoga protestantizma kada je poruka prvoga anđela bila odbačena, tada je pošao stopama otpaloga protestantizma na početku adventizma.

Pravi protestantski rog tada je bio dan onima koji su prihvatili poruku u knjižici koja je bila u ruci anđela u desetom poglavlju Otkrivenja. Proces kušanja na početku adventizma od 1840. do 1844. predstavlja proces kušanja na kraju adventizma od 11. rujna 2001. do nedjeljnoga zakona u Sjedinjenim Državama. Unutar prve povijesti od 1840. do 1844., i proces kušanja koji je započeo 11. rujna 2001., označava razdiobni prijelaz s prijašnjega tijela vjernika koje je nosilo plašt protestantizma na novo tijelo vjernika koje preuzima plašt pravoga protestantizma.

Još važnije za naše razmatranje puta opravdanih jest to što se unutar te povijesti nalazi razočaranje koje označava početak vremena odugovlačenja. Vjerni u to vrijeme čekaju svoga Gospodina, a ono završava otpećanjem poruke Ponoćnoga poklika. Taj postupak kušnje na početku adventizma završio je kada je poruka Ponoćnoga poklika došla svojem završetku 22. listopada 1844. Postupak kušnje na svršetku završava za one koje predstavlja Ivan pri nedjeljnom zakonu u Sjedinjenim Državama. Poruka Ponoćnoga poklika na svršetku završit će, kao i na početku, a na početku adventizma poruka Ponoćnoga poklika bila je otpećena prije završetka postupka kušnje. Poruka Ponoćnoga poklika na početku sada se otpećuje na svršetku.

Opravdane mudre djevice ulaze u savez s Bogom kada opake lude djevice ulaze u savez sa smrću.

Kojima je rekao: Ovo je počinak kojim ćete dati odmora umornome; ovo je okrjepa; ali oni ne htjedoše slušati. Zato im je riječ Gospodnja bila zapovijed na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo, ondje malo; da bi otišli, pali nauznak, razbili se, bili uhvaćeni u zamku i zarobljeni. Zato čujte riječ Gospodnju, vi podrugljivci koji vladate ovim narodom što je u Jeruzalemu. Jer ste rekli: Savez smo sklopili sa smrću, i sa Šeolom smo u sporazumu; kad prođe preplavljujuća bič, neće nas dosegnuti; jer laž smo učinili svojim utočištem, i pod lažju smo se sakrili. Stoga ovako govori Gospodin Bog: Evo, postavljam na Sionu za temelj kamen, prokušan kamen, dragocjen ugaoni kamen, siguran temelj; tko vjeruje, neće se žuriti. Izaija 28:12–16.

Opravdani nose svetu poruku Ponoćnoga vapaja crkvi, a potom navješćuju poruku drugoga glasa dok pozivaju čovječanstvo da izađe iz Babilona.

„Tako se u posljednjem djelu za upozorenje svijetu crkvama upućuju dva različita poziva. Poruka drugoga anđela glasi: ‘Pade, pade Babilon, grad veliki, jer je sve narode napojio vinom gnjeva svojega bluda.’ A u glasnom pokliču poruke trećega anđela čuje se glas s neba koji govori: ‘Izađite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih zala. Jer grijesi su njezini doprli do neba i Bog se spomenuo njezinih bezakonja.’ Review and Herald, 6. prosinca 1892.

Oni koji izlaze iz Babilona i pridružuju se onima koji hode stazom pravednika bivaju primljeni u stado putem vode krštenja, koju predstavlja ime nebeskog trojstva. Opravdani, bilo da su to oni koji sada slušaju poruku predanu Ivanu na Patmosu, bilo oni koji su nakon toga pozvani iz Babilona, svi su opravdani primanjem Duha Svetoga. Ta je povezanost božanstva Duha Svetoga i čovjekove ljudskosti ostvarena, kako je kao primjer izloženo, kada je Krist uzeo na sebe ljudsku narav. Sto četrdeset i četiri tisuće bili su predloženi u dvama svjedocima, dvanaestorici Jakovljevih sinova i dvanaestorici učenika. Opaki su predloženi trinaestim plemenom i trinaestim učenikom. Obje „trinaestice“ u oba prikaza bile su pozvane da budu svećenici Bogu, a oni koji odbacuju taj poziv predloženi su Ezavom, dok njegov mlađi brat Jakov predlaže one koji prihvaćaju poziv. I Ezav i Jakov oboje predlažu laodicejske adventiste sedmoga dana na svršetku svijeta. Jedan razred prihvaća svetu poruku prenesenu kroz spise proroka i biva promijenjen u Izraela, dok Ezav zadržava svoje ime.

Naravno, u ovih devet redaka o Alfi i Omegi nalazi se mnogo više, jer ovo je bio tek kratak sažetak početaka i svršetaka u Božjoj Riječi.

Devet crta povijesti, koje predstavljaju proročanske povijesti od stvaranja do Drugoga dolaska. Svih tih devet proročanskih crta početaka i završetaka izravno su povezane s prva tri retka prvoga poglavlja Otkrivenja. Ta tri retka utvrđuju da je Otkrivenje Isusa Krista, koje se otpećuje neposredno prije zatvaranja vremena milosti, očitovanje Božje stvaralačke sile. Koja bi druga sila mogla sazdati tako složeno, međusobno isprepleteno svjedočanstvo od raznoraznih svjedoka, koji su svoje svjedočanstvo pružali od Mojsijeva vremena pa sve do vremena Ivana Otkrovitelja?

Izuj svoju obuću, jer je ovo sveto tlo.